

faa vidt, som her er foreslaaet. Jeg skal hertil bemærke, at under den midlertidige Tilstand er man dog gaaet til Sognebaandsløsningen og til Dannelse af Balgmenigheder, ikke at tale om, at man i sin Tid er gaaet til Indførelse af Religionsfriheden, og det er dog Ting, der ganske anderledes gribe ind i Kirkens Tilstand, end om Balget af Præster foregaar gennem Ministeriet eller gennem Menighederne selv. Endnu skal jeg kun gøre en enkelt Bemærkning, og det er den, at naar man vil kræve Penge til kirkelige Formaal, saa generer man sig ikke for at gaa til Rigsdagen, saa er der ikke Tale om, at den bekendelsesløse Rigsdag ikke kan være med til at behandle den Sag. Jeg frygter for, at Rigsdagen vil stille sig noget mere tvivlende over for dette, hvis man kun vil have dens Medvirkning til at give Penge. Jeg haaber, at Folketinget, naar der foreligger kirkelige Spørgsmaal, vil se paa, hvad der i Realiteten kan gavne Befolkningen og den hele Udvikling, men jeg siger, at man stemmer ikke Rigsdagen gunstig, naar man blot kræver dens Medvirkning, hvor det gælder om at bevilge Penge, og ikke vil give Menighederne Indflydelse paa Besættelsen af Præsteembederne.

J. C. Christensen: Som det ærede Medlem, der nu satte sig, siger jeg, at der er ikke stor Anledning til at fordybe sig i dette Spørgsmaal, efter at vi have hørt, hvad der er gaaet forud under denne Forhandling, og jeg skal derfor kun gøre et Par Bemærkninger. Jeg vil begynde med et Par Ord til de ærede Forslagsstillere. Den ærede Ordfører sagde, at Grunden til, at de ikke havde taget de Ting med, som vi toge med i det Forslag, vi indbragte i Fjor og i Fjor, var den, at man skulde ære den, som æres bør. Jeg antager, at vi kunne sige, at det er alt for megen Ære. Det vilde langt mere have glædet os, om Forslagsstillerne havde taget vore Bestemmelser med og derved efter vor Mening havde gjort deres Forslag meget bedre. Den ærede Ordfører sagde endvidere, at Grunden til, at de Herrer i Aar vare komne med deres Forslag, var en dobbelt, dels at vi i Aar have faaet en anden Kirkeminister og dels den Stilling, han indtog til et Lovforslag, der blev indbragt i Fjor. Ja, ganske vist have vi siden vi indbragte vort Forslag, faaet en anden Kirkeminister, og den Gang vi fik ham, saa jeg nok i adskillige moderate Glæde, at det blev fremstillet som en hel Sejr for den berømmelige Politik, der blev indledet for et Par Samlinger siden. Vi mente, at det i Grunden ikke var noget at glæde sig over, at man

faa det provisoriske Ministerium rekrutere sig en Gang endnu, og hvori den store Sejr skulde bestaa ved et Personifikte, kunde vi egentlig ikke fatte. Det maatte vel have en særlig Begrundelse, men med Hensyn til det politiske kunde det umulig være en Sejr. Nu se vi, efter hvad der er stet i de sidste Dage, at det er en meget tvivlsom Sejr for de Herrer, thi den Kirkeminister, som man har været saa glad over for et Aars Tid siden, er meget mere afvisende, naar de komme med deres Forslag, end tidligere Ministre. Minister Fischer fremsatte et Forslag, som gav Menighederne meget lidt Indflydelse paa Balget af Præster, han undte dem ikke meget, han sagde, at naar Ansøgningerne kom ind til Ministeriet, skulde tre af dem sendes Menigheden, og saa kunde Menigheden stemme om de tre; den, der fik de fleste Stemmer, vilde han saa indstille til kongelig Udnævnelse. Altsaa den Indflydelse, han kunde unde Menigheden, var i Grunden kun, at de skulde have Lov til al udstyde to Ansøgninger af tre. Den nuværende Kirkeminister kan imidlertid ikke en Gang gaa nær saa vidt, han mener, at det vil være overordentlig farligt at indbrømme blot saa meget. Den forrige Kultusminister, det ærede Medlem for Præsto Amtets 1ste Valgtreds (S. Scavenius) stillede sig jo ogsaa noget afvisende over for det Forslag, vi indbragte, men han sagde dog, at han nok kunde forstaa, at Menigheden ønskede at have Indflydelse paa, hvem der skal være dens Præst, og han kunde heller ikke nægte, at Menigheden burde have en saadan Indflydelse. Det synes, at den nuværende ærede Kultusminister ikke en Gang kan indbrømme saa meget som den foregaaende. Hvad Grund er der da til at glæde sig over, at vi have faaet et Ministeriskifte? Nej, den Glæde synes at være kommen for tidlig frem. Den anden Grund, som den ærede Forslagsstiller havde, nemlig Ministerens Stilling i Fjor, synes mig ogsaa at have været af tvivlsom Bestaenhed. Det synes næsten, som om den ærede Forslagsstiller har misforstaaet Ministeren i Fjor. Saa vidt jeg husker — jeg har ikke Ordene for mig — udtalte den højtærede Minister i Fjor, at Sagen om Salg af Præstegaardsjorderne burde nærmest være knyttet sammen med en Lov om Præsternes Lønninger, og i alt Fald kunde han ikke gaa med til at lade Kirken miste noget af dens Indtægter. Jeg ved ikke, at den højtærede Minister udtalte noget derudover, og det sagde jo ikke stort om, hvorvidt han var villig til at gaa ind paa en Præstelønningslov i nogen af de Retninger, hvori en saadan tidligere havde foreligget. Det synes, at de ærede Forslags-